

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízдила a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobkyně: **Mgr. J. P.**, zastoupené Mgr. Petrem Hanykem, advokátem, se sídlem Zborovská 49, Praha 5, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 1387/7, Praha 4, proti rozhodnutí generálního ředitele žalovaného ze dne 16. 11. 2007, č. j. 2007/5182/30, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 8. 2008, č. j. 11 Ca 27/2008 - 32,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 8. 2008, č. j. 11 Ca 27/2008 - 32, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Městský soud v Praze v záhlaví uvedeným rozsudkem zrušil pro nepřezkoumatelnost výše označené rozhodnutí žalovaného (dále jen „stěžovatele“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí ředitele odboru personálního vzdělávání a zdravotní péče stěžovatele ve věcech služebního poměru ze dne 17. 7. 2007, č. j. 2007/4402/40 - 10925, o snížení zvláštního příplatku s účinností ode dne 1. 8. 2007 z původních 4000 Kč na 2500 Kč. Ke snížení zvláštního příplatku žalobkyně došlo na základě přehodnocení míry rizik celníkem vykonávaných činností v souvislosti s vyhodnocením aplikační praxe při přiznávání zvláštních příplatků celníkům a přesnějšiho zařazení těchto činností do skupin služebních činností podle ustanovení § 120 odst. 3 a 4 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „služební zákon“). Při snížení zvláštního příplatku vycházel stěžovatel z rozkazu generálního ředitele stěžovatele, v jehož příloze jsou stanoveny konkrétní výše zvláštního příplatku pro konkrétní služební místo. Žalobkyně byla zařazena do druhé skupiny činností, bod 2.9.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá kasační důvody, které podřadil pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Konkrétně stěžovatel namítá následující:

Podle stěžovatele Městský soud v Praze opomněl skutečnost (nesprávně na případ aplikuje svůj předchozí rozsudek, který se však týkal zcela jiné věci, a to určení platové /tarifní/ třídy s ohledem na skutečný obsah vykonávaných činností), že právní úprava zařazení do platové (tarifní) třídy se od právní úpravy určení výše zvláštního příplatku podstatně liší. Zatímco je platová (tarifní) třída ve smyslu § 116 služebního zákona vázána striktně na náročnost příslušníkem vykonávaných činností a úzce souvisí se systemizací služebních míst (změna obsahu vykonávaných činností a změna náročnosti je podmínkou pro změnu tarifní třídy), určení výše zvláštního příplatku příslušníka bezpečnostního sboru se řídí jinými pravidly. Ředitel bezpečnostního sboru ve smyslu § 120 odst. 4 služebního zákona vnitřním (služebním) předpisem rozdělí činnosti vykonávané v bezpečnostním sboru do dvou skupin a podle jejich rizikovosti (tedy nikoliv podle náročnosti) jim v rámci rozmezí daného ustanovením § 120 odst. 3 služebního zákona přiřadí konkrétní výši zvláštního příplatku. Rozdělení rizikových služebních činností a určení výše zvláštních příplatků nemusí být podle stěžovatele neměnné a ředitel bezpečnostního sboru může na základě vyhodnocení rizikovosti práce a praxe při poskytování zvláštních příplatků (zejména důvodnosti jejich výše) toto rozdělení a výši zvláštních příplatků kdykoliv přehodnotit (např. činnosti mezi skupinami přesunout a zvláštní příplatky zvýšit či snížit). Pokud tedy v posuzovaném případě generální ředitel stěžovatele využil svého oprávnění a služebním předpisem stanovil jinou výši zvláštního příplatku pro činnost vykonávanou žalobkyní, napadené rozhodnutí stěžovatele již pouze reagovalo na tento služební předpis. Stěžovatel proto neměl důvodu, jak se domnívá, porovnávat jakkoliv činnost žalobkyně před změnou výše příplatku a po této změně. U žalobkyně nedošlo k žádné změně rizika vykonávané činnosti, nicméně ředitel bezpečnostního sboru podle stěžovatele řádně využil své pravomoci podle § 120 odst. 4 služebního zákona a od 1. 8. 2007 služebním předpisem stanovil novou výši zvláštních příplatků, a to s ohledem na nový náhled na hodnocení rizika vykonávaných činností. Stěžovatel má za to, že přehodnocení výše zvláštních příplatků při zachování zákonných rozmezí podle § 120 odst. 3 služebního zákona je zcela legitimní a náleží do výlučné pravomoci ředitele bezpečnostního sboru. Následně vydávaná rozhodnutí služebních funkcionářů proto žádnou rizikovost činností nehodnotí, neboť jsou vydávána výlučně na základě změněného vnitřního předpisu. Proto má stěžovatel za to, že jím vydané rozhodnutí není nepřezkoumatelné, a navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti zejména uvedla, že se stěžovatel mylí, pokud dovozuje neaplikovatelnost závěrů rozsudku Městského soudu v Praze ve věci sp. zn. 11 Ca 52/2007, který se týkal zařazení do platové třídy. Podle žalobkyně i v případě určení výše zvláštního příplatku jsou rozhodná pro zařazení do skupin činností konkrétní kritéria, která musí být jednoznačně definovatelná a přezkoumatelná. Žalobkyně poukázala na to, že sám stěžovatel připustil, že u zvláštního příplatku ředitel bezpečnostního sboru rozdělí činnosti podle jejich rizikovosti a následně jim přiřadí výši zvláštního příplatku. Toto rozdělení musí být podle žalobkyně provedeno podle objektivních kritérií, přičemž je lhostejné, jedná-li se v jednom případě o náročnost (platová třída) a v jiném případě rizikovost (výše zvláštního příplatku). Žalobkyně nikdy nebyla seznámena s tím, kdo a jakým způsobem přezkoumával míru rizika spojenou s jednotlivými činnostmi, nejsou jí známy podklady, z nichž při stanovení jednotlivých činností a míry jejich rizika služební orgán postupoval. Pokud došlo ke stanovení míry rizika jednotlivých činností, nelze podle žalobkyně již bez řádného odůvodnění rozdělení činností podle rizikovosti měnit. V tomto smyslu je podle žalobkyně nedostatečný i odkaz na vnitřní předpis, na základě kterého bylo rozhodnutí vydáno. Ani tento předpis totiž neobsahuje

zdůvodnění, proč jsou některé činnosti zařazeny do jiné kategorie rizikovosti, resp. proč je určitá míra rizika spjata napříště s nižší částkou zvláštního příplatku. Pokud napadené rozhodnutí stěžovatele konstatuje, že služební funkcionář vycházel z přehodnocení míry rizik celníkem vykonávaných činností v souvislosti s vyhodnocením aplikační praxe při přiznávání zvláštních příplatků celníkům a přesnějšiho zařazení těchto činností do skupin služebních činností a dále z rozkazu generálního ředitele stěžovatele č. 40/2007, jedná se podle žalobkyně o odůvodnění nepřezkoumatelné, neboť z něj není možné zjistit, kdo a jak prováděl přehodnocování míry rizik a vyhodnocování aplikační praxe, proč se tak dělo a na základě jakých úvah posléze přistoupil ke snížení zvláštního příplatku. Již vůbec pak z odůvodnění není zřejmé, jaké činnosti vykonává žalobkyně a jak výše uvedenými kritérii posuzování byly dotčeny. Závěrem žalobkyně uvedla, že pokud by byl připuštěn výklad stěžovatele, pak by mohl ředitel bezpečnostního sboru kdykoliv svými služebními předpisy (a tedy libovolně) snižovat či výši zvláštních příplatků, a tím vlastně postihovat příslušníky bezpečnostního sboru, a to bez jakýchkoli objektivních kritérií a bez jakéhokoli přezkoumání. S ohledem na tyto skutečnosti žalobkyně navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Nejvyšší správní soud ze správního a soudního spisu zjistil následující skutečnosti rozhodující pro posouzení věci:

Ze správního spisu stěžovatele vyplývá, že příslušný služební funkcionář dne 17. 7. 2007 vydal pod č. j. 2007/4402/40 - 10925 rozhodnutí, jímž podle ustanovení § 120 odst. 3 a 4 služebního zákona snížil žalobkyni dnem 1. 8. 2007 zvláštní příplatek ze 4000 Kč na 2500 Kč. V odůvodnění rozhodnutí uvedl, že ke snížení dosud přiznaného zvláštního příplatku dochází na základě přehodnocení míry rizik celníkem vykonávaných činností v souvislosti s vyhodnocením aplikační praxe při přiznávání zvláštních příspěvků celníkům a přesnějšiho zařazení těchto činností do skupin služebních činností ve smyslu § 120 odst. 3 a 4 zákona v návaznosti na působnost a výkon těchto činností jednotlivými útvary dle Organizačního řádu Celní správy České republiky. Zvláštní příplatek je snížen podle citovaného rozhodnutí na základě zmíněného ustanovení § 120 služebního zákona a podle rozkazu generálního ředitele Generálního ředitelství cel č. 40/2007, v jehož příloze jsou stanoveny konkrétní výše zvláštního příplatku pro jednotlivá služební místa. Činnost žalobkyně byla přitom rozhodnutím služebního funkcionáře o snížení zvláštního příplatku subsumována jako činnost II. skupiny činností, bod 2.9. rozkazu č. 40/2007. Z tohoto rozkazu vyplývá, že jde o činnost definovanou jako „přímý výkon činností na celním ředitelství a na Generálním ředitelství cel v útvaru, který má výkon právních agend stanoven jako jeho výlučnou působnost, spojených s rozhodováním o řádných a mimořádných opravných prostředcích podávaných do rozhodnutí spojených s daňovým, celním nebo jiným správním řízením“, jíž je přiřazen příplatek ve výši 2500 Kč. Proti tomuto zařazení žalobkyně nevznesla námitek.

Žalobkyně proti tomuto rozhodnutí služebního funkcionáře o snížení zvláštního příplatku podala odvolání, v němž uplatnila v podstatě trojí námitku: v první řadě namítla, že přes zákonné zmocnění ředitele bezpečnostního sboru podle § 120 odst. 4 služebního zákona stanovit zařazení služebních činností do I. a II. skupiny a výši zvláštního příplatku pro služební místa v bezpečnostním služebním předpisem nelze služební předpis, který již jednou zařazení činností pro účely zvláštního příplatku provedl, bez dalšího měnit. Služební předpis musí podle žalobkyně dbát na právní kontinuitu a právní jistotu účastníků projevující se v jistotě služebního příjmu. Vedle toho žalobkyně v odvolání namítla vadu řízení, které vyústilo ve vydání napadeného rozhodnutí, která měla spočívat, krátce řečeno, v tom, že služební funkcionář neseznámil žalobkyni řádně s podklady rozhodnutí a že rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť postrádá náležitosti ve smyslu § 181 odst. 5 služebního zákona, konkrétně přezkoumatelné vysvětlení,

kdo a jak prováděl přehodnocení míry rizik a vyhodnocování aplikační praxe, proč bylo prováděno a na základě jakých úvah bylo přistoupeno ke snížení zvláštního příplatku.

Stěžovatel ve svém rozhodnutí o odvolání (označeno v záhlaví tohoto rozsudku) zastává názor, že pokud má ředitel bezpečnostního sboru podle zmiňovaného § 120 odst. 4 služebního zákona pravomoc zařadit služebním předpisem služební činnosti do skupiny I. a II. a přiřadit výši zvláštního příplatku jednotlivým činnostem, má nepochybně pravomoc na základě poznatků z praxe toto rozdělení činností a určení výše zvláštních příplatků změnit. V daném případě tedy nešlo o žádné individuální přehodnocení míry rizik činností u jednotlivého celníka, nýbrž o všeobecné přehodnocení míry rizik činností prováděných v rámci celní správy a nové určení výše zvláštních příplatků pro jednotlivé činnosti vykonávané celníky novým rozkazem generálního ředitele. Napadené rozhodnutí se opíralo o změnu příslušné právní úpravy (nový služební předpis), tudíž jsou výtky žalobkyně vůči domnělé nedostatečnosti odůvodnění rozhodnutí nepřipadné.

K žalobě, v níž žalobkyně uplatnila v podstatě shodných námitek jako v odvolání, Městský soud v Praze napadené rozhodnutí zrušil, neboť v zásadě přisvědčil námitkám žalobkyně a rozhodnutí stěžovatele označil za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodu rozhodnutí. Městský soud v Praze konstatoval, že na rozhodnutí stěžovatele sice lze shledat souladným s ustanovením § 120 odst. 4 služebního zákona, nicméně z hlediska přezkoumatelnosti odůvodněné rozhodnutí nelze shledat dostatečným, neboť služební funkcionář se konkrétní pracovní náplní žalobkyně nezabýval, a nelze tudíž učinit jednoznačný závěr o tom, zda žalobkyně vykonávala z hlediska obtížnosti činnost, odůvodňující zařazení do té které skupiny činností. V souvislosti s tímto odůvodněním Městský soud v Praze odkázal na svou rozhodovací praxi (označil rozsudek ze dne 22. 1. 2007, č. j. 11 Ca 52/2007 - 110), podle níž pro zařazení do skupiny činností není rozhodující to, do které třídy (bodů) se zaměstnavatel rozhodne zaměstnance zařadit, ale to, jaký druh práce zaměstnanec objektivně vykonává.

Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí Městského soudu v Praze vzešlo (§ 102 s. ř. s.) a tuto kasační stížnost podal včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). V kasační stížnosti uplatňuje důvody, které lze podle obsahu subsumovat pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nejvyšší správní soud za této situace napadený rozsudek Městského soudu v Praze v mezích řádně uplatněných kasačních důvodů a v rozsahu kasační stížnosti podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. přezkoumal, přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se stěžovatelovou námitkou, že Městský soud v Praze při posouzení žalobních námitek vyšel z nesprávného ztotožnění povahy zařazení určité konkrétní činnosti příslušníka bezpečnostního sboru do tarifní třídy pro účely odměňování tarifní složkou služebního příjmu s povahou zatřídění činností z hlediska míry rizik pro účely stanovení zvláštního příplatku. Jinak řečeno, Městský soud v Praze zjevně (jakkoliv je jeho odkaz na judikaturu poněkud zavádějící v tom, že nejde v daném případě o rozsudek publikovaný, tudíž obecně dohledatelný) při svém posouzení vycházel při posouzení věci z východisek, která zaujímá obvykle při řešení otázky, zda byl ten který příslušník bezpečnostního sboru zařazen s ohledem na náplň své práce do patřičné tarifní třídy ve smyslu § 116 služebního zákona. Tato východiska však zjevně na posuzovaný případ nebylo lze užít, a to již pouze s ohledem na žalobní námítka.

Městský soud v Praze patrně přehlédl skutečnost, že předmětem žalobních námitek (natož námitek odvolacích) nebylo ani náznakem tvrzení, že by konkrétní činnost žalobkyně

stěžovatel nesprávně zařadil do příslušné ať již tarifní třídy nebo skupiny činností ve smyslu § 120 odst. 4 služebního zákona. Spor o individualizované posouzení konkrétní pracovní činnosti a její korelace s vyjádřením v nějakém klasifikačním nástroji se zde vůbec nevedl. Proto je východisko Městského soudu v Praze metodologicky vadné - podstatou judikatorního přístupu, jehož se Městský soud v Praze dovolává, a který je ostatně potvrzován i Nejvyšším správním soudem (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2005, č. j. 2 As 62/2004 - 61, publikován pod č. 748/2006 Sb.NSS), je apel na pečlivé hodnocení skutečně vykonávané činnosti, vyzdvižení jejího hlavního či převládajícího rysu a přiřazení tohoto rysu charakteristice tarifní třídy ve smyslu § 116 služebního zákona a jeho prováděcích předpisů. To vše s ohledem na znění příslušných norem upravujících tarifní složku služebního příjmu. Jak z ustanovení § 114 odst. 1 služebního zákona („*Základní tarif je měsíčně poskytovanou složkou služebního příjmu, která je stanovena v měsíčních částkách za stanovenou dobu služby. Příslušník má nárok na základní tarif, který je stanoven pro tarifní třídu stanovenou pro služební místo a služební hodnost, do níž je jmenován, a pro tarifní stupeň, do kterého je zařazen.*“), tak především z § 116 odst. 1 služebního zákona („*Pro služební místo příslušníka se stanoví tarifní třída podle nejnáročnější činnosti, jejíž výkon se na služebním místě vyžaduje. Pro služební místo vedoucího příslušníka se stanoví tarifní třída podle nejnáročnější činnosti v působnosti příslušné organizační jednotky bezpečnostního sboru.*“) totiž zjevně vyplývá nutnost, aby služební funkcionář takové porovnání povedl a do příslušného rozhodnutí ve věci služebního poměru vtělil.

V posuzovaném případě však o poměřování skutečné náplně činnosti a pojmů obecné klasifikace činností vůbec nešlo. Předmětem sporu byla námitka, že jistá činnost, kterou žalobkyně vykonávala, byla (a je) považována za činnost rizikovou ve smyslu § 120 odst. 1 služebního zákona, byla služebním předpisem zařazena do příslušné skupiny ve smyslu § 120 odst. 4 služebního zákona a byl jí přiřazen zvláštní příplatek o jisté výši. Posléze pak došlo novým služebním předpisem ke snížení tohoto zvláštního příplatku. Podstatou sporu je, zda mělo následné rozhodnutí ve věci služebního poměru, jímž se služební předpis vůči žalobkyni aplikoval, důvody změny tohoto předpisu individuálně vysvětlovat, či-li nic. Na tuto otázku judikatorní východiska zmiňovaná Městským soudem v Praze nepodávají odpověď, resp. jsou pro ni zcela nerozhodná.

Podstatné pro posouzení věci je postižení charakteru služebního předpisu v kontextu rozhodného ustanovení § 120 služebního zákona a jeho vztahu k jednotlivým rozhodnutím ve věcech služebního poměru, jimiž je aplikován.

Podle zmíněného ustanovení § 120 odst. 1 má příslušník bezpečnostního sboru, který koná službu ve ztížených a zdraví škodlivých pracovních podmínkách, nárok na zvláštní příplatek. Podmínky pro poskytování tohoto příplatku a jeho výše se řídí nařízením vlády o podmínkách pro poskytování a výši zvláštního příplatku za vykonávání činností ve ztížených a zdraví škodlivých pracovních podmínkách. Podle odst. 2 téhož paragrafu náleží příspěvek též příslušníku, který vykonává službu v prostředí s vysokou mírou ohrožení zdraví, jež vyžaduje použití izolačních dýchacích přístrojů, a to ve výši 500 Kč až 1500 Kč měsíčně. A konečně podle odstavce třetího náleží příspěvek též příslušníku, který vykonává službu spojenou s ochranou zájmů státu, při nichž může dojít k ohrožení jeho života nebo zdraví, popřípadě k jiným závažným rizikům, nebo službu s mimořádnou psychickou zátěží, a to ve výši 3000 Kč až 6000 Kč měsíčně v I. skupině a 1000 Kč až 4000 Kč ve II. skupině. K tomuto odstavci pak se vztahuje rovněž již zmiňovaný odstavec čtvrtý § 120 služebního zákona, který zařazení služebních činností do I. a II. skupiny a výši zvláštního příplatku pro služební místa v bezpečnostním sboru svěřuje služebnímu předpisu ředitele bezpečnostního sboru.

V první řadě tedy nikoliv služební funkcionář svým rozhodnutím ve věci služebního poměru, ale ředitel bezpečnostního sboru služebním předpisem obecně pro celý bezpečnostní sbor provede klasifikaci činností v bezpečnostním sboru vykonávaných z hlediska rizika, a k nim přiřadí míru příplatku, jsa omezen toliko zákonným rozpětím. Na rozdíl od zařazení příslušníka do tarifní třídy tu zákon vůbec nepředpokládá jakékoliv individuální posuzování konkrétní rizikovosti činnosti - konstrukce celého § 120 služebního zákona (tj. i speciálních rizik ve smyslu odst. 1 a 2) je postavena na normativním zobecnění rizikovosti - proto jako nástroje regulace předvídá zmíněné ustanovení nikoliv individuální správní akt, ale akty normativní. Pro případy rizikových činností, jež vykonává i žalobkyně (§ 120 odst. 3 služebního zákona), je tímto normativním aktem služební předpis.

Služební předpis (ač zákonem samotným poněkud bizarně definován v § 5 odst. 1 jako nástroj, který „stanoví zejména rozsah oprávnění příslušníků, kteří řídí výkon služby dalších příslušníků, dávat podřízeným příslušníkům rozkazy k výkonu služby“) je podle ustáleného názoru jak judikatury, tak doktríny (srov. např. Hendrych a kol., Správní právo, obecná část, C. H. Beck, Praha 2006, str. 509 a násl.) klasickým interním normativním aktem státní služby. Je typickým výronem služební vrchnosti, resp. velitelské působnosti, která neodmyslitelně patří k podstatným znakům služebního poměru - jde o nástroj řízení služebního vztahu vedle nástrojů čistě personální (či snad spíše „personalistické“) povahy. Vztahuje se k bezpečnostnímu sboru jako celku a je výrazem obecné odpovědnosti ředitele bezpečnostního sboru za sbor jako celek. Důležité však je, že má povahu normativní. Zákon zmocňuje k upravení určitých vztahů uvnitř bezpečnostního sboru služební funkcionáře, dává mu k tomu normativní nástroj a stanoví širokou míru diskrece v utvoření obsahu tohoto nástroje. K povaze normativních nástrojů jakožto nástrojů řešících obecný okruh potenciálních právních vztahů pak patří jejich časově dynamický charakter – v čase se normativní akty novelizacemi přizpůsobují měnícím se podmínkám. Konkrétně ve vztahu ke zvláštním příplatkům, jakkoliv ještě za předchozí právní úpravy služebních vztahů v bezpečnostních sborech, Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 30. 11. 2005, č. j. 4 As 43/2004 - 84, chápe jako zcela přirozené, že v rámci zákonného zmocnění a zákonných limitů je možné podmínky přiznání zvláštního příplatku a jeho výši blíže upravit služebními předpisy, a reagovat tak na aktuální potřeby toho kterého bezpečnostního sboru.

V posuzovaném případě zjevně svého normativního oprávnění příslušný služební funkcionář (ředitel bezpečnostního sboru) využil a hypotézu ustanovení § 120 odst. 4 naplnil. Dalšímu postupu pak již zůstalo vyhrazeno pouze tento služební předpis v individuálních služebněprávních vztazích aplikovat. Rozhodnutí, které žalobkyně ve věci svého zvláštního příplatku obdržela, již nijak neřešilo otázku, jak rizikovou činnost žalobkyně vykonává, zda míra rizika její činnosti poklesla, zda má za své individuální riziko příplatek pobírat atd. Nic takového v diskreci služební funkcionáře, který rozhodnutí ve věci služebního poměru vydával, nebylo. Úkolem tohoto rozhodnutí bylo pouze a jen aplikovat služební předpis jako normativní akt. Odkázal-li proto služební funkcionář v odůvodnění rozhodnutí na služební předpis, který v souladu s dispozicí § 120 odst. 4 služebního zákona výši zvláštního příplatku pro vybrané činnosti (mezi něž spadala i činnost žalobkyně, přičemž znovu budiž zdůrazněno, že o této skutečnosti se nevedl spor) závazně stanovil, dostál plně povinnosti rozhodnutí srozumitelně odůvodnit. V tomto ohledu lze jako vnitřně rozporný nahlížet závěr Městského soudu v Praze, že postup stěžovatele byl v souladu s § 120 odst. 4 služebního zákona, nicméně byl přesto vadný, neb nepřezkoumatelný.

Nejvyšší správní soud proto shledal s ohledem na výše uvedené v rozhodnutí Městského soudu v Praze pochybení, které zakládá nutnost je zrušit (§ 110 s. ř. s.).

Městský soud v Praze je v dalším řízení názorem Nejvyššího správního soudu v tomto rozsudku vysloveným vázán (§ 110 odst. 3 s. ř. s.). V tomto řízení Městský soud v Praze rozhodne i o nákladech řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. června 2009

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu